

mans a càrrec de M. Fornells i J.M. Hernández Sagrera amb composicions del mateix Josep Soler, Montsalvatge, Ligeti, Gershwin i l'estrena de l'obra *Estructures*, de González de la Rubia. La mezzosoprano Titón Frauca fou l'encarregada d'interpretar amb delicadesa i ironia la *sequenza* per a veu. L'endemà, I. Ferrer ens va delectar amb la *sequenza* per a flauta travessera, i J. Bonilla i R. Benavides ens van oferir un programa per a oboè i piano amb peces de Poulenc i Albert Llanas, entre altres, i van estrenar *Tres cançons infantils catalanes*, del jove compositor Albert Carbonell. El 13 de setembre va arribar el darrer concert de la setmana. Després d'una divertida posada en escena i interpretació de la *sequenza* per a trombó a càrrec de J. Giménez, el grup Vadetango va oferir un programa dedicat quasi exclusivament a Astor Piazzolla.

No voldria acabar aquesta crònica sense fer esment de l'acurada edició d'un fulletó amb els programes dels concerts, un breu currículum de cada intèrpret i els díctics en italià d'Edoardo Sanguineti, que també foren llegits abans de cada *sequenza*, ni sense encoratjar els membres de Claustrofilia a seguir treballant per a la cultura amb tanta il·lusió i encert.

Lluís Lucero Comas

Una cultura d'estar per casa

Intel·lectuals, polítics, periodistes i molta gent d'aquella a qui preocupa la situació i sobretot el futur de la llengua i de la cultura catalanes escriuen, repeteixen i escampen de tant en tant la idea que un dels problemes de la nostra cultura és que ens fallen els canals de distribució. «No arribem prou a la gent», es diu. «Molts dels nostres possibles consumidors no saben ni tan sols que hi ha els nostres llibres, els nostres discos, els nostres *devedés* o les nostres revistes». En bona part és així. Jo mateix tinc entès que la distribuïdora més important del sud del País Valencià es nega a distribuir productes en la nostra llengua mig perquè -siguem sincers- no és negoci, mig per anticatalanisme, i mig perquè la distribució que es fa al centre i al sud de, diguem-ne, si voleu, la demarcació d'Alacant és la mateixa que la del nord i el centre de Múrcia. Precisament fa unes setmanes, amb la voluntat d'evidenciar l'escassa presència al carrer de totes les revistes en la nostra llengua, els de l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català (APPEC) van arribar a un acord amb tots els quiosquers del passeig de Gràcia de Barcelona per tal que durant unes setmanes exhibissin en un lloc destacat les 14 publicacions més generalistes i, diguem-ne, també si voleu, més mediàtiques. Torno a repetir que en bona part no arribem prou als consumidors, però ara hi afegeixo que ha estat sempre així. Què era el que passava, si no, a l'edat mitjana amb els nostres escriptors quan no hi havia ni impremta? O què ens pensem que passava amb aquells 16 diaris en català que es publicaven al Principat quan el militar Franco va començar a fer de les seves? Si ja sabem que en conjunt tots aquells diaris venien menys que *La Vanguardia*, per què no volem recordar-ho? Posaré un altre exemple. Fa quasi 150 anys que uns senyors que feien un setmanari a la Bisbal van publicar les *Poesies completes* de Víctor Balaguer. I saben què? Anunciaven no aquesta publicació, sinó les tres o quatre úniques llibreries de tot Catalunya on es podia comprar el llibre. Com que en èpoques de franquisme i de dictadura qualsevol petit gest acaba fent la impressió que és una ascensió a una muntanya, potser hem acabat creient-nos que, abans que arribés la televisió i, sobretot, abans de la guerra, vam arribar a ser una cultura normalitzada, una cultura, vaja, majoritària. De debò ho pot haver estat un país on tradicionalment s'ha llegit ben poc? I, si no parlem de llibres, el resultat és encara pitjor. És veritat que, com s'ha demostrat amb TV3, ja no ben bé amb igualtat, però sí que amb més igualtat de condicions, arribem a més gent, fins i tot arribem a aquella majoria que els és igual el català, el castellà o el que els donin. Però l'èxit de TV3 s'explica perquè és una opció política i no una opció cultural. Si el problema, doncs, és polític, per què hem de continuar ignorant-ho?

Xavier Cortadellas

Filòlegs d'arreu del món a Sant Domènec

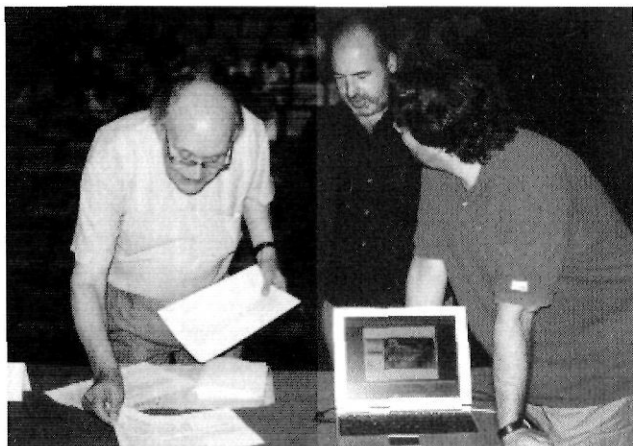
13è Col·loqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes. Del 8 al 13 de setembre de 2003. Organitzat pel Departament de Filologia i Filosofia de la Universitat de Girona, l'Institut de Llengua i Cultura Catalanes i l'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes.

Sant Domènec va acollir amb èxit el congrés filològic més important de l'any. La convocatòria va reunir prop de 200 especialistes de totes les edats procedents

dels Països Catalans, Espanya, Hongria, França, Itàlia, Suïssa, el Regne Unit, Alemanya, els Estats Units i el Canadà. Al llarg dels sis dies del congrés es van pre-

sentar 90 comunicacions i 10 ponències dividides en tres àmbits d'estudi: «Llengua literària de l'edat moderna», «Usos orals del català actual: anàlisi lingüística» i «Literatura catalana fins a 1400».

Els estudis de filologia de Girona hi van ser especialment ben representats en els apartats de literatura medieval i moderna, i entre comunicacions i ponències hi van aportar una vintena de treballs, xifra que certifica l'alt nivell de recerca de la

Modest Prats, Francesc Feliu i Sadurní Martí en el col·loqui de l'AILLC.

facultat. En l'àmbit de la literatura medieval van destacar els deu estudis dedicats a l'obra de Francesc Eiximenis. L'apartat referent als usos orals del català va servir per confirmar que a Catalunya la recerca ha assimilat les teories lingüístiques més recents, i va cobrir un ventall de propostes que anava des de la dialectologia tradicional fins a l'anàlisi de la conversa o la creació de corpus lèxics informatitzats. En aquest apartat van despertar un interès especial les comunicacions sobre els usos orals de TV3. El Col·loqui, doncs, va combinar l'àmbit amb més tradició de la filologia catalana, el medievalisme, amb les tècniques d'anàlisi lingüística més recents, passant per l'edat moderna, un període històric que ha estat reescrit gràcies als especialistes de Girona.

Els participants van destacar l'excel·lent feina

del Comitè d'Organització, el Comitè Científic i la Junta de Govern de l'AILLC a l'hora de seleccionar les ponències (a càrrec de Josep M. Nadal, Xavier Renedo, Vicent J. Escartí, Conxita Lleó, Climent Nadeu, Albert Ros-sich, Modest Prats, Curt Wittlin, Nicolau Dols, Károly Morvay i Giuseppe Tavani) i sincronitzar les sessions de treball sense que es produïssin retards. L'activitat acadèmica es va combinar amb moments de pausa per fer coneixences, discutir projectes nous o saludar vells amics, i Sant Domènec va mostrar la seva cara més acollidora i dinàmica. Al llarg del congrés va planar la preocupació per l'escàs èxit dels estudis de filologia entre els joves, però amb el convenciment que actes com aquests ajudaran a revifar-los.

Jordi Cornellà Detrell

Un festival internacional d'art a la Bisbal

Del 31 d'agost al 3 de setembre de 2003, amb un cartell visualment atractiu i uns titulars de mística excessiva, «Actes de Fe i de Generositat - Espais Sagrats», es va celebrar el Primer Festival Internacional d'Art a la Bisbal d'Empordà, de la mà de Denys Blacker i Anet van de Elzen, activistes culturals de Gresol, i amb la col·laboració del col·lectiu Memé Detràs.

Malgrat els problemes d'organització, dissortadament habituals en aquest tipus de convocatòries, on preval el voluntarisme, els quatre dies de festival assoliren tot un espectre multicultural molt d'agrair, amb la participació de prop d'un centenar d'artistes de quinze països i la presència física d'alguns d'ells, amb concerts, tallers d'art per als nens —el de percussió corporal d'en Quim Gironell o el dels tailandesos Nutsso-

ciety—, *performances* i exposicions.

Les obres materials, totes de petit format, eren exposades tant al castell, un cau de minúscules sorpreses, com en alguns aparadors del centre de la vila, on recordaven experiències com les «vitri-nes de Perpinyà». El recorregut de les visites guiades, la «caminada artística», atreia l'atenció dels visitants i feia que alguns s'afegissin a la processó.

Una de les accions del festival de la Bisbal.

